

[Justitsministeren]

baseret på én part af flere i behandlingen af en konkret sag, hvor myndighederne – herunder også jeg selv – ofte på grund af de fortrolighedskrav, der naturligvis må være omkring folks dybt personlige sager, er afskåret fra at kunne gå ud og kommentere dem.

Netop derfor synes jeg også, man må forvente, at Folketingets medlemmer viser den respekt for administrationen og for de love, man har vedtaget, at man ikke så villigt kaster sig ud i en diskussion på grundlag af oplysninger, der ofte er helt utilstrækkelige.

Fru Ebba Strange spurgte mig, hvor de øvrige tusinder af krigsfanger blev placeret, og om det blev drøftet på mødet i London. Det gjorde det ikke. Vi har indhentet disse informationer, UNHCR har en del af oplysningerne; selve spørgsmålet blev ikke drøftet specifikt på mødet. Men en af grundene til, at jeg foreslog nedsættelsen af den gruppe, var netop, at vi dér meget hurtigere kan indhente informationer f.eks. om sådanne spørgsmål, visumpraksis og tilsvarende, hurtigere, end vi kan det i dag.

Fru Ebba Strange var også inde på sagsbehandlingsfristerne og spørgsmålet om de humanitære opholdstilladelser. Her vil jeg henvise til de besvarelser, jeg har givet i Folketinget, og så vil jeg samtidig sige, at over for de uledsagede flygtningebørn anvendes udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, og det gælder for gruppen af yngre, uledsagede børn, typisk op til 15 år, som umiddelbart meddeles tilladelse af Direktoratet for Udlændinge.

Og så skal jeg i øvrigt kun sige kort vedrørende de humanitære opholdstilladelser, at her er der ikke sket nogen ændring. Der er en naturlig forklaring på udviklingen, fordi der i 1990 og 1991 blev givet mange tilladelser til to grupper: statsløse palæstinensere og familier med børn fra Libanon. Og hvis vi trækker de grupper ud af statistikken, vil man se, at tallene har været nogenlunde uændrede i perioden.

Jeg kan se, at min tid er også ved at rinde ud – i hvert fald her på talerstolen. Derfor skal jeg svare ganske kort med hensyn til, om vi planlægger for centerkapaciteten. Det gør vi, og jeg kan sige til fru Ebba Strange, at en af de ting, vi bl.a. planlægger – set i lyset af indrejsetallene – er større indkvarteringsområder end dem, vi kender i dag.

Hr. Arne Melchior var inde på nogle af de samme spørgsmål og var bl.a. utilfreds med, at

jeg ikke havde ytret mig tilstrækkelig klart om fremmedhad og tilsvarende. Det nævnte jeg her i min indledning, og jeg synes også, vi i debatten den 13. november havde en righoldig diskussion om det spørgsmål.

Endelig vil jeg sige til fru Mimi Jakobsen, der var inde på spørgsmålet om de humanitære afgørelser, at det drøftede vi i juni måned, og det indgår som en del af kommissoriet for højesteretsdommer Per Sørensen udvalgt. Og så det spørgsmål, som CD lagde vægt på, indgår i kommissoriet; det er en af de ting, som udvalget skal bearbejde.

Hr. Glønborg havde en række retssikkerhedsmæssige betragtninger, som jeg kan erklære mig enig i.

Så skal jeg til sidst blot sige, at den dagsorden, som Fremskridtspartiet har foreslået, mener vi ikke at kunne tilslutte os; dels er den alt for uklar, dels er det vores klare opfattelse, at vi ikke skal føre udlændingepolitik igennem dagsordener her i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg vil gerne kvittere for ministerens afstandtagen til – jeg tror, ministeren brugte ordet fremmedhad. Det er rigtigt, at det også blev sagt stærkt og godt for et år siden, da vi havde debatten om racismen. Jeg vil bare stilfærdigt sige til ministeren, at det kan være, at man skulle overveje at sige det lidt tiere end ca. en gang om året. Men det var stærkt og godt sagt, minister.

Til gengæld synes jeg, at ministeren blander tingene sammen, når han begynder at kritisere, jeg ved ikke hvem, for at begynde at blande sig i det, der er overladt til kompetente organer med hensyn til udlændinges ophold her i landet.

Jeg har ikke på noget tidspunkt blandet mig i spørgsmålet om asyl eller ikkeasyl. Det spørgsmål ligger i Flygtningenævnet. Men som jeg ser problemet – eller mulighederne – i forbindelse med de humanitære opholdstilladelser, er det jo netop, at ministeren er ventilen her. Det er ministeren, der er vores mulighed. Han er det menneske, vi kan henvende os til, den person eller den institution, vi kan gå til, når vi siger: Jamen det kan godt være, at vedkommende ikke skal have asyl, men det er dog alligevel hjerteskrærende forhold, det her men-